

[Pelle Voigt]

nes, det er i orden, at et lille land bliver snydt i internationale forhandlinger. Det er sket igen og igen, og vi kan aldrig nogen sinde gardere os hverken som enkeltpersoner eller som nationer imod, at folk, der er større og klogere, end vi selv er, tager os ved næsen. Der er ikke noget umoralsk i at blive snydt af det britiske udenrigsministerium. Det er ikke umoralsk, når en lille mand bliver snydt af en smart ejendomsmægler eller en smart advokat til at bevæge sig ind i noget uføre, som han ikke kunne gennemskue, da han skrev under på den meget komplicerede juridiske aftale. Men for mig går grænsen dér, hvor fatter tager til marked og køber en trepattet ko – der er altså stadig ikke noget amoralsk eller forkert i det – men for mig går grænsen dér, hvor fatter så tager den trepattede ko og trækker den videre og forsøger at sælge den til en tredjepart med den påstand, at der er tale om en fuldblodshest. Her må vi stå af. Her må vi sige, at det kan man ikke lægge navn og rygte til.

Edinburgh-aftalen er, som det fremgår af de citater, jeg allerede tidligere under de korte bemærkninger har fremdraget i debatten, en aldeles mærkværdig konstruktion. Den er, som det er blevet fremstillet i det britiske Underhus, en afgørelse, der ligner en traktat, men ikke er en traktat, en afgørelse, der ikke er underskrevet og ikke skal ratificeres, der hverken ændrer Unionstraktaten eller nogen andre europæiske traktater, en traktat, der ikke har juridisk gyldighed ved EF-Domstolen, men derimod kan indbringes for Den Internationale Domstol i Haag. Det er en mærkelig fisk. Og det er ikke mindst en mærkelig fisk, al den stund at Maastricht-traktaten, som dette her jo til syvende og sidst handler om, har en artikel 219, hvori det hedder, at medlemsstaterne forpligter sig til ikke at søge tvister vedrørende fortolkningen eller anvendelsen af denne Traktat afgjort på anden måde end fastsat i Traktaten.

Vi har altså at gøre med det problem, at det, der er vedtaget her, i en EF-retlig sammenhæng befinder sig helt derude, hvor det er meget svært at få øje på noget i tågerne, som det den 19. februar 1993 blev udtrykt af den britiske minister, der har ansvaret på dette område, i Underhusets Komité for Europæisk Lovgivning, og jeg citerer:

»At have kaldt afgørelsen en traktat ville have antydnet, at dette instrument udgør en del af Fællesskabernes traktatstruktur, hvad det ikke gør.«

Alligevel står vi her med et indviklet system af tre forskellige lovforslag, hvori det f.eks. i bemærkningerne til lovforslag nr. L 176 hedder, og jeg citerer:

»Det foreslås endvidere, at Edinburgh-afgørelsen nævnes i § 4 i tiltrædelsesloven af 1972. Virkningen heraf er, at Edinburgh-afgørelsen optages i den liste over traktater m.v., der udgør grundlaget for Danmarks medlemskab af EF.«

Men se, det interessante er, at vi i dette land kan vedtage stort set, hvad det skal være, uden at være beslutninger og det, vi finder ud af, nødvendigvis har nogen som helst retlig gyldighed over for EF-Domstolen, som er det afgørende instrument i denne forbindelse.

Og spurgt om disse forhold og disse sammenhænge forklarede den tidligere omtalte Tristan Gerald Jones da også sine kolleger i Underhuset den 19. januar 1993, og jeg citerer:

»Hvad danskerne så at sige har købt på markedspladsen, og hvad det er eller ikke er, forekommer mig at være noget, danskerne selv må afgøre.«

Meget kortere og klarere kan man ikke udtrykke det dilemma, der ligger i at gå ud og prøve at sælge Maastricht-traktaten til den danske befolkning ved hjælp af det tågeslør, som Edinburgh-aftalen udgør. Unionsborgerskabet er fastholdt fuldstændig uændret. Kun Den Europæiske Domstol ved, hvilke forpligtelser unionsborgerskabet indebærer for den enkelte, og det er heller ikke muligt for en borger at frasige sig unionsborgerskabet uden at opgive sit nationale statsborgerskab.

Vi har allerede diskuteret spørgsmålet om den tredje fase i ØMU'en, hvor det stod klart, at Danmark kunne beslutte, om vi ville være med eller vi ikke ville være med, i kraft af den protokol, der var knyttet til Maastricht-traktaten. Spidsfindigheder om, hvorvidt man skal sige til eller fra i denne forbindelse, synes jeg ikke er interessante.

Derimod indrømmer jeg – og jeg synes, det er vigtigt – at der er en aftale om, at folkeafstemninger skal indgå ved ændringer i det grundlag, vi taler om.